

Με αφορμή την τοποθέτηση και τα ερωτήματα που απηύθηνε στις 11 Μάη προς την Συνέλευση Αλληλεγγύης για το στρατοδικείο μου του Ιούνη ('16) και προς εμένα, η αντιμιλιταριστική συλλογικότητα Ξυπόλυτο Τάγμα.

Τι θα γίνει στις 2 Ιούνη;

Ενώψει του στρατιωτικού εφετείου για την δεύτερη και τρίτη δίωξή μου για ανυποταξία ανακοίνωσα δημόσια τον Απρίλη την στάση μου, η οποία αποτελεί συλλογική απόφαση της αναρχικής συλλογικότητας στην οποία συμμετέχω. Συμπερασματικά για την δίκη έγγραψα: «Οπότε, στις 2 Ιούνη, που θα δικάστώ για δεύτερη φορά σε δεύτερο βαθμό για ανυποταξία, θα σταθώ πάλι απέναντι στους στρατοδίκες για να εκφράσω την πολεμική του κάτω κόσμου ενάντια στο κράτος και τις προνομιούχες κάστες του. Αλλά αυτήν την φορά δεν θα συνθηκολογήσω με την εξαγορά της ενδεχόμενης ποινής. Καταδίκη θα σημαίνει φυλακή. Και η φυλακή (που την έχω ξαναζήσει) μας φέρνει σε μια κατάσταση πραγματικού πολέμου, βιωματικά, πολιτικά, αντικειμενικά. Κι ακόμα, αν οι στρατηγοί της μιλιταριστικής καταστολής μου δώσουν την ευκαιρία φυλακίζοντας με με μια συνήθη ποινή μερικών μηνών, θα υποθηκεύσω το σώμα μου (όπως το έχω ξανακάνει μέσα στα μπουντρούμια των βασανιστών της «αντι»τρομοκρατικής), για να ανατραπεί οριστικά η ισχύς των εκβιαστικών και ληστρικών μέτρων ενάντια στην ανυποταξία.»

Εφόσον έχει ανοίξει ήδη ο διάλογος γύρω από τους τρόπους του αγώνα στον οποίον τοποθετούν τον εαυτό τους οι Ολικοί Αρνητές Στράτευσης, φαίνεται αναγκαίο να εξηγήσω τους σκοπούς μου, τα μέσα πάλης που επέλεξα σ' ετούτη την συγκυρία και την πολιτική θεώρηση από την οποία συνάγονται. Το σύνολο της τοποθέτησής μου εκφράζει την δραστική ανταπόκριση ενός κοινωνικού υποκειμένου στις τρέχουσες συνθήκες τυραννίας.

Ποιός είναι ο σκοπός μου και ποιοί πρέπει να είναι οι σκοποί της αλληλέγγυας κινητοποίησης πριν, κατά την διάρκεια και μετά την δίκη της 2 Ιούνη; Πρώτα πρώτα, δεν αποτελεί σκοπό μου η αποτροπή της φυλάκισής μου. Θα ήταν εφικτό και χωρίς αθώωση, εξαγοράζοντας την ποινή, όπως πράξαμε ως κίνημα μετά την πρώτη τελεσίδικη καταδίκη μου για ανυποταξία. Θα εξηγήσω τους πολιτικούς λόγους αυτής της άρνησης ευθύς αμέσως.

Οι Ολικοί Αρνητές υπερασπιζόμαστε εμπράκτως έναν κύριο ειδικό σκοπό: την κατάργηση της καταναγκαστικής θητείας. Αυτός ο κοινός σκοπός σήμερα περνάει από ένα επιμέρους ειδικό σημείο: Τις αλληπάλληλες διώξεις εναντίον των ανυπότακτων. Η παύση των αλληπάλληλων διώξεων αποτελεί σήμερα την ελάχιστη ειδική διεκδίκηση για όλους τους ανυπότακτους και ειδικότερα από την θέση που βρίσκομαι εγώ ως διωκόμενος. Η κύρια και η επιμέρους διεκδίκηση συνδέονται αντικειμενικά με μια πλειάδα ταξικών αντιθέσεων και σημείων αντίστασης. Επιπλέον, συναρτούνται με το θέμα των οικονομικών προστίμων εναντίον των ανυπότακτων κι επομένως με την οικονομική τρομοκρατία και λεηλασία που εφαρμόζει το ελληνικό κράτος τα τελευταία χρόνια. Έτσι, η κατάργηση του εξαχίλιарου αποτελεί μια παράλληλη ειδική διεκδίκηση.

Η εκδίκηση της 2ης και της 3ης δίωξής μου σε 2ο βαθμό είναι ένα κρίσιμο σημείο εξέλιξης στο ειδικό πεδίο της καταστολής της Ολικής Άρνησης. Δεν είμαι ο πρώτος Αρνητής που θα περάσει από αναθεωρητικό για επαναλαμβανόμενες διώξεις. Αλλά μετά από κάθε καταδίκη ενσταλάζεται πιο βαθιά η ηττοπαθής πεποίθηση ότι η κατασταλτική πολιτική δεν είναι ανατρέψιμη. Οπότε, η πάλη για την κατάργηση των αλληπάλληλων διώξεων έχει μπροστά της ένα αντικειμενικό σημείο αναγκαίας όξυνσης στις 2 Ιούνη. Ίσως χρειαστεί να συνεχιστεί την επόμενη μέρα, αλλά δεν θα προκληθεί τεχνητά επειδή ένας Αρνητής μπορεί να βρεθεί στην φυλακή. Η άρνηση εξαγοράς της ενδεχόμενης ποινής έχει αυτό ακριβώς το νόημα, με υλικούς και σαφείς όρους. Δεν θα φυγομαχήσουμε, ακολουθώντας την διεξοδο της εξαγοράς, γιατί αυτή

η επιλογή θα διευκολύνει την περαιτέρω εδραίωση αυτού που διεκδικούμε να αρθεί και θα μεταθέσει την ευθύνη της σύγκρουσης στους επόμενους, υπό δυσμενέστερες συνθήκες. Επομένως, για την δίκη της 2 Ιούνη ανακύπτει από τις τρέχουσες συνθήκες του αντιμιλιταριστικού αγώνα, άλλος ένας συγκεκριμένος σκοπός, αλληλένδετος με εκείνους που προανέφερα: Να ορθώσουμε ένα ανάχωμα στην εντεινόμενη καταστολή της ανυποταξίας, τέτοιο που να μας προσφέρει μια θέση ετοιμότητας αντεπίθεσης σε περίπτωση που το κράτος αντιτάξει σκληρή αντίδραση.

Από τα παραπάνω μπορεί να γίνει κατανοητό ότι η άρνηση εξαγοράς ως μέσο πάλης εγείρεται μέσα σ' ένα επιμέρους πεδίο αγώνα από τις ιδιαίτερες συνθήκες της περιόδου και της στιγμής κι από την ιδιαίτερη θέση ενός αγωνιστή. Τίποτα δεν συνηγορεί στο να φτιάξουμε ένα τακτικό δόγμα, ένα εκλεκτικό κριτήριο ή έναν σχεταριστικό αφορισμό. Ωστόσο, δεν υπερασπίζομαι την ακρισία στο όνομα της πολυμορφίας. Προτάσω την καταλληλότητα με όρους ηθικοπολιτικούς κι αντικειμενικούς. Όλες οι επιλογές κρίνονται κι όλοι έχουμε ευθύνη μέσα στην κοινότητα του αγώνα.

Άρα, για να αρθεί κάθε σύγχυση, δεν επιδιώκω να βρεθώ στην φυλακή. Αν αθωωθώ διεκδικώντας την κατάργηση των αλληπάλληλων διώξεων, το κράτος θα έχει κάνει ένα βήμα πίσω για να αποφύγει το φούντωμα της μάχης με τις κινηματικές-κοινωνικές δυνάμεις. Και ο αγώνας για τον κύριο ειδικό σκοπό και για την επαναστατική αναγκαιότητα ενός ισχυρού αντιμιλιταριστικού κινήματος θα συνεχιστεί. Ενισχύοντας την αποτροπή της φυλάκισης με αυτούς τους όρους, δηλαδή με μια αθώωση με πολιτικά χαρακτηριστικά, συναρμόζουμε αυτό που μπορεί να αποτελεί ατομική δικαίωση και ανακούφιση, με την κατοχύρωσή του για όλους. Δεν αρκεί να μείνει έξω ο δικός μας. Χρειάζεται να δημιουργήσουμε τους τρόπους να νικάμε μαζί.

Η αποδοχή της φυλάκισης ως ενδεχόμενο μπορεί να φαίνεται παράλογη αν έχουμε μάθει να σταθμίζουμε τις ανάγκες με μια ιδιωτική λογιστική. Τότε, είμαστε με τα μπούνια μέσα στον αστικό κόσμο, στις πλάνες του, στην υποκρισία του και στις προνομιακές επιδιώξεις. Για κάθε έναν που την γλυτώνει φτηνά (μεταφορικά, αλλά και κυριολεκτικά, αφού μιλάμε για εξαγοράσιμες ποινές), πρέπει να υπάρχουν και υπάρχουν αρκετοί άλλοι που πέφτουν στην μαύρη τρύπα, ώστε να λειτουργεί το σύστημα ελέγχου. Στον καπιταλισμό η ιδιωτική λογιστική παίρνει αντικειμενικά θέση στους ταξικούς διαχωρισμούς, από την πλευρά της διαιώνισης των ανισοτήτων. Αν σ' ετούτο τον ντουιιά φυλακίζονται πολλοί, για τους αρνητές του η προοπτική της φυλακής δεν μπορεί να είναι μόνο μια υπόθεση κακής τύχης. Η αντιστροφή του συσχετισμού ισχύος υπέρ των προλεταριακών-κοινωνικών δυνάμεων δεν θα γινόταν να μην αντανakλάται και σε μια αποδιάρθρωση της μηχανιστικής σχέσης φυλακή-κυριαρχία του τρόμου. Όποιος ενδιαφέρεται για μια εκτενέστερη προσέγγιση στα θέματα της σημασίας της φυλακής και της ιδιωτικής λογιστικής, μπορεί να κοιτάξει ένα κείμενο που είχα γράψει μετά την αποφυλάκισή μου το 2012: «Πέντε σχόλια ενάντια στην καθολική φυλακή» (<http://asmpa.espivblogs.net/2016/05/20/pente-sholia/>).

Έχοντας απεγκλοβιστεί από τα εκβιαστικά διλήματα που υποβάλλει το κράτος, τα οποία στηρίζονται και οξύνουν την απομόνωσή μας, έχει έρθει η ώρα να εξετάσουμε την στάση μας σε μια συνολική σχέση με την συγκυρία της ταξικής διαπάλης. Τόσο στις δημόσιες τοποθετήσεις μου ως Ολικός Αρνητής, όσο και στα καλέσματα από την συλλογικότητα με την οποία δρω και συνδιοργανώνομαι πολιτικά, είναι εμφανής η κατάδειξη του στρατοκρατικού χαρακτήρα της κυριαρχίας σήμερα, η κατάδειξη των διευρυμένων αρμοδιοτήτων του ελληνικού στρατού και η πρόταξη της έπρακτης διεθνιστικής αλληλεγγύης. Από την σκοπιά μας, ο αντιμιλιταριστικός αγώνας πρέπει να μπει στον πυρήνα των εξελισόμενων προλεταριακών-κοινωνικών αντιστάσεων και της επαναστατικής προοπτικής τους. Καθώς η στάση των Ολικών Αρνητών έχει αντικειμενική συνάφεια με τον διεξαγόμενο πόλεμο στην πλανητική περιφέρεια και στα σύνορα του καπιταλιστικού κέντρου, συνάγεται ένας ακόμα

πολιτικός σκοπός, όχι ειδικός, όπως η παύση των διώξεων κι ωστόσο, υλικότατος: Η ενίσχυση των αυτοοργανωμένων αντιστάσεων απέναντι στην στρατοκρατία.

Ωφείλουμε να βλέπουμε την δίκη ενός Ολικού Αρνητή από την σκοπιά της άμεσης ταξικής σύγκρουσης. Την εποχή που οι κατατρεγμένοι δολοφονούνται ή αιχμαλωτίζονται μαζικά, η διακινδύνευση της φυλάκισης για έναν αγωνιστή είναι πια κάτι στοιχειωδέστερο από πράξη κοινωνικά/πολιτικά αναγκαίου ηρωϊσμού: Μια διαθεσιμότητα να παλέψουμε με ίσους όρους, για να χτίσουμε το οριζόντιο επαναστατικό κίνημα της εποχής μας. Η προλεταριακή-κοινωνική αλληλεγγύη δεν έχει χώρο για στεγανά προνομίων. Από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν βγαίνεις με εξαγορά. Στην συνέχεια, οι έγκλειστοι μετανάστες, όπως και οι παρίες των φυλακών, έχουν μόνο δυο κοινά διαθέσιμους τρόπους πάλης: την εξέγερση και την απεργία πείνας (η απόδραση, χωρίς εξέγερση αποτελεί μεμονωμένη επιλογή). Τι κοινότητα αγώνα θα χτίζαμε αν ενώ το θύμα δεν έχει τίποτ' άλλο εκτός απ' το φυλακισμένο σώμα του, αυτός που καλείται, αλλά αρνείται να γίνει θύτης αποστρεφτόταν την πιθανότητα να διακυβεύσει την ελευθερία κίνησής του και την σωματική ακεραιότητά του;

Έτσι, η ανάληψη του ενδεχομένου μιας φυλάκισης (μέσω της δεδηλωμένης άρνησης εξαγοράς) και η αντιστροφή της απειλητικής σημασίας του, ενέχει ένα ιδιαίτερο πολιτικό-κοινωνικό νόημα, απόλυτα γειωμένο στην σημερινή συγκυρία κι εστιασμένο στο επίκεντρο της ταξικής διπάλης: Να οικοδομήσουμε έναν κοινωνικό κόσμο χωρίς εξουσία, αποδομώντας το καθεστώς των περιχαρακώσεων. Κι έτσι, έχουμε και μια πρώτη ριζική απάντηση στο ερώτημα για την απεργία πείνας. Για τους αιχμάλωτους δεν αποτελεί έσχατο μέσο πάλης, αλλά το πιο διαθέσιμο στην κανονική κατάσταση έσχατης καταπίεσης που βιώνουν.

Η λογική των κλιμακούμενων κι έσχατων μέσων διεκδίκησης ανήκει στην φιλελεύθερη ιδεολογία που ορίζει την κοινωνία ως πεδίο οικονομικών διαπραγματεύσεων. Από μια τέτοια άποψη δεν αξίζει ούτε να πας φυλακή, ούτε να επιβαρύνεις το σώμα σου με μόνιμες βλάβες, όταν μπορείς αντ' αυτού να πληρώσεις. Η εθελούσια διακύβευση της υγείας ενός ανθρώπου αποτελεί ένα βήμα πέρα από την έσχατη ανοχή της θεσπισμένης τυραννίας. Εκτείνοντας το βλέμμα μας μέχρι τους τόπους των διακρατικών πολέμων και μέχρι την μεσογειακή μεθόριο της ευρώπης, μπορούμε να καταλάβουμε ότι η ιδιωτική αντιμετώπιση του θανάτου που σπέρνουν τα κράτη φέρνει περισσότερο θάνατο και υποδούλωση. Αντιθέτως, η συλλογική διακινδύνευση μπορεί και απελευθερώνει έδαφος. Στην κοινωνική αντίσταση δεν υπάρχει τίποτα έσχατο. Υπάρχει διαρκής ανάγκη, μεταδιδόμενη αποφασιστικότητα, συλλογική συνέχεια και ιστορική εμπειρία.

Επαναλαμβάνω, τώρα αναφορικά στο γενικότερο πολιτικό πλαίσιο της στάσης μου για τις 2 Ιούνη, ότι τίποτα δεν συνηγορεί στο να φτιάξουμε δόγματα τακτικής, εκλεκτικά κριτήρια ή σεχταριστικούς αφορισμούς. Ακριβώς επειδή θέλουμε να ενώσουμε την κατακερματισμένη κοινωνική δύναμή μας, ένας απ' όλους ανέλαβε με συλλογικούς και ανοιχτούς όρους την ευθύνη να προτάξει μια συγκεκριμένη μέρα ότι η Ολική Άρνηση Στράτευσης αποτελεί ένα ακονισμένο όπλο όλου του κινήματος. Να θυμίσω ότι αν καταδικαστώ δεν θα είμαι ο πρώτος Ολικός Αρνητής που θα φυλακιστεί. Έχει προηγηθεί ο σύντροφος Νίκος Μαζιώτης πριν δυο δεκαετίες.

Με όσα ήδη εξήγησα διαφαίνεται η πολιτική θεώρησή μου για την σχέση αντιστασιακής πρωτοβουλίας και κινήματος. Η πάλη δημιουργεί το κίνημα και την οργάνωσή του. Η απομόνωση, η εξατομίκευση και η αφομοίωση είναι τα εργαλεία αποδόμησης της προλεταριακής-επαναστατικής κοινότητας. Η αντιστασιακή πρωτοβουλία διανοίγει κοινωνικό χώρο, σπάζοντας τα μοριακά σύνορα του αστικού πολιτισμού. Κι όσο η μαχητική αντίσταση εκτείνει την ευαισθησία της προς το σύνολο των ταξικά καταπιεζόμενων, αντιτάσσοντας την επαναστατική διέξοδο, τόσο η δυναμική της διαπερνά και συνενώνει τους επιμέρους αγώνες και τα θραύσματα του κοινωνικού σώματος. Η συνέγερση αποτελεί την φυσική διεργασία μαζικής κινητοποίησης και οργανωτικής συστράτευσης.

Συνεπώς, δεν μπορούμε να ερμηνεύσουμε την ρηξιακή πρωτοβουλία ως απόπειρα υποκατάστασης της συλλογικής και οργανωμένης δράσης ενός βαθμού που δεν έχει επιτευχθεί ακόμα. Πρόκειται για μια συγκαλυμμένα μοιρολατρική και συντηρητική ερμηνεία, διότι προκαταλαμβάνει την μη εξέλιξη και επικυρώνει τους διαχωρισμούς. Η σχέση πρωτοβουλίας και συλλογικής εξέλιξης είναι διάλληλη. Η πρώτη εκφράζει με τον εκάστοτε τρόπο της τον βαθμό ανάπτυξης και συγκρότησης του κινήματος και το τροφοδοτεί. Δεν μπορώ να εγγυηθώ την ανταπόκριση που μπορεί να έχει η στάση μου, αλλά μπορώ να βεβαιώσω ότι η απουσία μαχητικής πρωτοβουλίας αφήνει χώρο στην καταστολή κι όχι σε υποθετικές διεργασίες αντιστασιακής αυτοοργάνωσης και συνοργάνωσης, που δεν θα μπορούσαν να προκύψουν έξω από την δοκιμασία της πάλης.

Μέχρι σήμερα δεν έχει αμφισβητηθεί η κινητοποιώς κοινωνική επίδραση της συνέχισης της αντίστασης μέσα από την φυλακή ή ειδικότερα, της απεργίας πείνας. Ας δούμε όμως την ποιότητα ετούτης της σχέσης. Διότι τα ποιοτικά χαρακτηριστικά της της δίνουν την ποσωτική δυναμική της. Το ανθρωπιστικό συναίσθημα αποτελεί ένα συνδετικό υλικό για την συνέγερση. Ακριβέστερα, καμία σχέση δεν είναι ουσιαστικά κοινωνική δίχως αυτόν τον βασικό αρμό. Ποιά ανθρωπιστικά συναισθήματα αναδύονται από το παράδειγμα της διακινδύνευσης των προσώπων στην μαχητική αντίσταση; Όχι η συμπόνια, αλλά η οργή. Η πολιτικοποίηση της συμπόνιας εκβάλλει πίσω από τις περιφράξεις της αστικής τάξης και δεν στρέφεται προς εκείνους που αντιστέκονται. Δεν δικαιολογείται καμία σύγχυση ανάμεσα στην πυροδότηση της οργής και στην γενικευμένη ανημπόρια που επιδιώκει το κράτος. Κι ετούτη η οργή έχει πολιτικό βάθος και κοινωνική ισχύ. Η συγκροτησιακή μήτρα εκείνων που συνεχίζουν ν' αντιστέκονται κάτω απ' όλες τις συνθήκες, ο δεσμός τους με την ιστορία της τυραννίας και την προοπτική της απελευθέρωσης, τοποθετεί τις προτάσεις τους δυναμικά μέσα στις κυτταρικές διεργασίες αντίστασης του προλεταριακού-κοινωνικού σώματος. Η απαξίωση της φυλακής και η διακύβευση της σωματικής ακεραιότητας των αγωνιζόμενων μέσα στην εξεγερσιακή-επαναστατική πάλη εμπνέονται από την εγγενή επαναστατική δυναμική της καταπιεσμένης κοινότητας, την οριζοντιότητά της και την ανοιχτότητα της. Ένας τέτοιος ανθρωπισμός είναι αναγκαίος για την απελευθέρωσή μας από τον κρατισμό και τον καπιταλισμό. Τέτοιος ανθρωπισμός διατρέχει την ιστορία της αναρχίας. Η απεργία πείνας διεμβολίζει την απάθεια που συντηρεί την αστική κυριαρχία. Τέτοια είναι η ποιότητα ετούτων των μορφών πάλης και γι' αυτό είναι ανάλογη και η απήχησή τους.

Για να μην χάσουμε μέσα στην θεματική εστίαση και στην προσωπική ιδιαιτερότητα την σφαιρική αντίληψη του αγώνα, έχω υποχρέωση να επισημάνω ότι η ενδεχόμενη φυλάκισή μου για ανυποταξία θα είναι ένας κόκκος δίπλα στον όγκο των ποινών κάθειρξης που επιβάλλονται στους αιχμάλωτους επαναστάτες. Η συνέχιση του αγώνα ενάντια στην αντεπαναστατική καταστολή και στα ειδικά μέτρα που εφαρμόζει είναι ένα ευρύτερο και δυσκολότερο καθήκον κι επίσης αφορά τον πυρήνα των εξελισσόμενων προλεταριακών-κοινωνικών αντιστάσεων και της επαναστατικής προοπτικής τους. Πάραυτα, ο στρατοκρατικός έλεγχος και ο εγκλεισμός συναρτώνται δομικά. Το διακύβευμα της 2 Ιούνη μπορεί να φαίνεται σχετικά μικρό, πολύ επιμέρους, ίσως και αποσπασματικό, αλλά σε κάθε μάχη πρέπει να πας με όλα τα κατάλληλα όπλα που διαθέτεις. Η αλληλεγγύη ήταν και θα είναι το θεμέλιο του αντιστασιακού κινήματος. Η αξία κάθε συγκεκριμένης σύγκρουσης δεν προσδιορίζεται από το σημείο εκκίνησης, αλλά από το σημείο κατάληξής της. Τι θα κατακτήσουμε με τον αγώνα.

Σαν επίμετρο αυτής της πολιτικής ανάλυσης θέλω να απαντήσω σ' ένα ερώτημα που μου τέθηκε από αιχμάλωτους συντρόφους. Με δεδομένη την άρνηση εξαγοράς και την απόφαση για συνέχιση της αντίστασης επί των διώξεων για ανυποταξία και μέσα από την φυλακή, γιατί να παρουσιαστώ στο στρατοδικείο, με κίνδυνο να βρεθώ σε δυσμενέστερη θέση, αντί να συνεχίσω τον αγώνα ελεύθερος, παίρνοντας τα κατάλληλα μέτρα αυτοπροστασίας απέναντι στο κυνήγι που θα ακολουθήσει την ενδεχόμενη ποινή; Θα υπογραμμίσω πάλι ότι δεν μπορεί ν' αποτελεί

πάγια αγωνιστική προτεραιότητά η διασφάλιση της ελευθερίας κίνησής του ατόμου, αλλά την συγκεκριμένη στιγμή προτεραιότητα αποτελεί η συμβολή στη νίκη πάνω σ' ένα ειδικό πεδίο. Πρέπει κάποιος να βρεθούν ολοζώντανοι εκεί που ο εχθρός αποφασίζει για μας και πράττει εναντίον μας, ώστε να εκφράσουν την πηγή του κινήματος αντιστρέφοντας την τιμωρητική απειλή. Σίγουρα αρκετοί από το σύνολο των συναγωνιστών μπορούν να επιτεθούν πραγματικά στους κρατικούς μηχανισμούς. Χωρίς αυτήν την πράξη δεν θα υπήρχε επαναστατικό πρόταγμα. Και η επιλογή της διαφυγής από το πλέγμα κατασταλτικού ελέγχου πρέπει να είναι κάτι παραπάνω από κατανοητή και σεβαστή, κάτι παραπάνω από εμπράκτως υποστηριζόμενη: πρέπει να γίνει οργανικό κομμάτι του αναρχικού επαναστατικού κινήματος. Για να μπορεί το κίνημα να αντιτάξει συλλογικά μια πηγή απέναντι στην τρομοκρατία της εξουσίας. Υπάρχουν αγωνιστές που ως διαφεύγοντες έχουν συμβάλει στην πιο δημόσια παρουσία του επαναστατικού κινήματος και στο ριζωμά του στην κοινωνική συνείδηση.

Στις 2 Ιούνη όμως θα έχουμε δυο ιδιαίτερες συνθήκες που καθορίζουν τους τρόπους πάλης: Πρώτον, θεωρούμε ότι το κόστος της ενδεχόμενης φυλάκισης ενός Ολικού Αρνητή μπορεί να μην είναι αμελητέο για τους σημερινούς διαχειριστές του κράτους, ενώ ο χρονικός ορίζοντάς της δεν μπορεί να ξεπεράσει μερικούς μήνες. Δεύτερον, η φυγή παύει να είναι επιλογή και γίνεται επιβολή, όταν δεν ανακλύπτει από τον ίδιο τον τρόπο οργάνωσης του αγώνα μας, αλλά από τις κατασταλτικές κινήσεις του κράτους. Η υπεράσπιση της Ολικής Άρνησης Στράτευσης δεν χρειάζεται σήμερα να απαιτήσει την εγκατάληψη του κοινωνικού και πολιτικού εδάφους μέσα στο οποίο ζει και αγωνίζεται ο ανυπότακτος. Αλλά για να μην βρεθούν κάποιος σ' αυτήν την κατάσταση άυριο, έχουμε καθήκον να σηκώσουμε ένα ανάχωμα και να παλέψουμε σήμερα με όλες τις δυνάμεις μας για την κατάργηση των σωρευτικών διώξεων της ανυποταξίας. Μπορούμε με ένα αίσθημα δικαίου να πούμε ότι το επικείμενο στρατοδικείο και ότι ίσως ακολουθήσει θα είναι μια μικρή μάχη, αλλά είναι εφικτό και αναγκαίο να την κερδίσουμε.

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης, ολικός αρνητής στράτευσης

22/5/2016